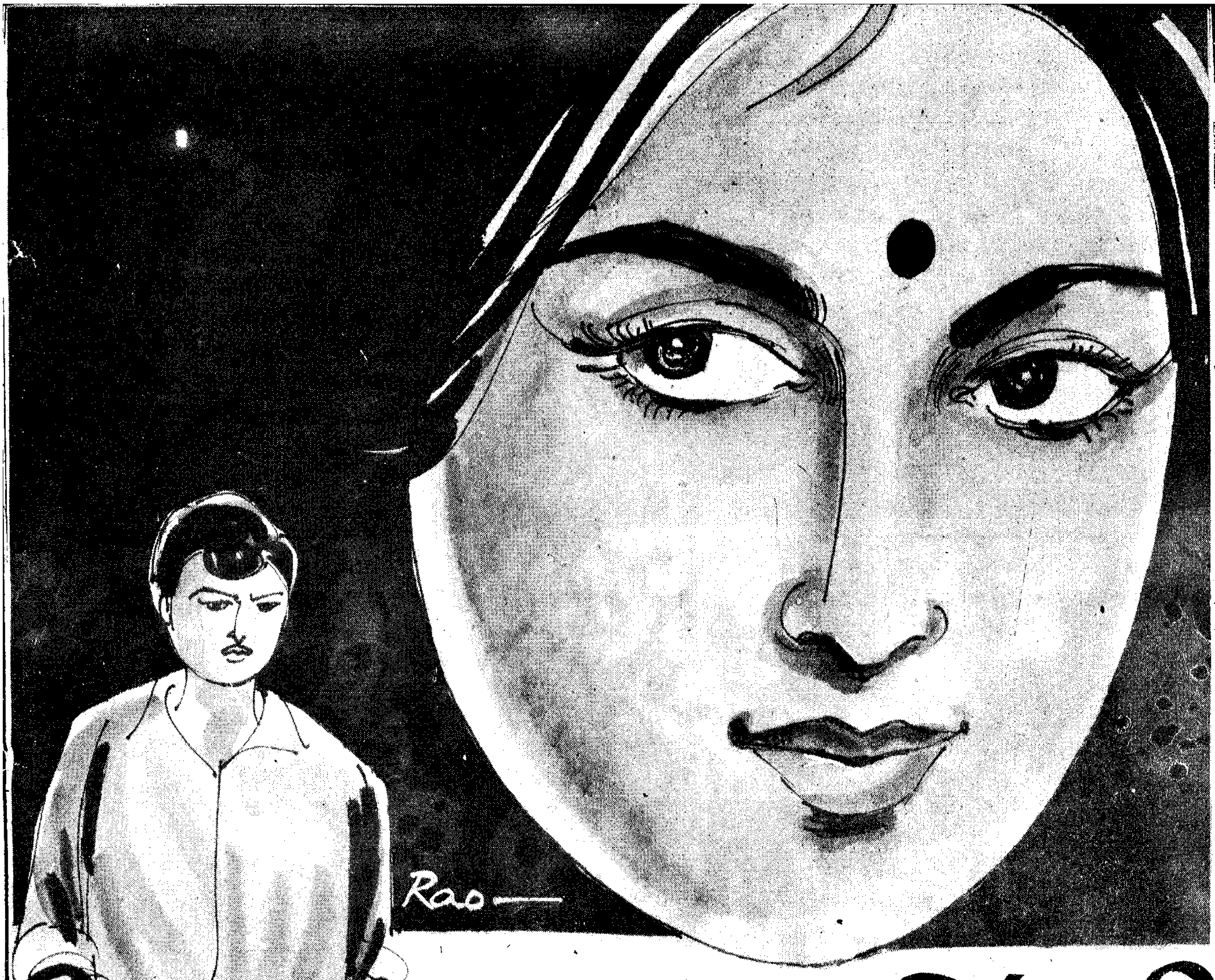

శ్రావణి

పాలడుగు వెంకటేశ్వరరావు

నల్లని నల్లగా తెల్లగా తెల్లగా ఆకాశాన్ని కప్పేసాయి మబ్బులు. చినుకు మీద చినుకు. ఎముకల్ని గజ గజలాడించే చలిగాలి. శాలువ కప్పుకున్నా ఆగని దాని దూకుడుతనం. వకొకప్పుడు విధి విధానాలూ అలాగే వుంటాయ్.

కిటికీ దగ్గర కూర్చుని శూన్యంలోకి ఆలోచిస్తూ వుంది వసంత. శూన్యంలోకి. ఆలోచిస్తూ ఉంది వసంత. శూన్య అనంతంగా నల్లని తెరలు కప్పుకున్న శూన్యం. అయోమయంగా అన్పిస్తున్న నీరవ నిశ్శబ్దం.

మువ్వలు మోగించుకుంటూ బరువయిన బండిని లాగుకుని పోతున్న ఎద్దుల అడుగులు చప్పుడు. 'ఎహెయ్' బండిని తోలేవాడి అరుపులు. రిక్షాల మోతలు.

వసంత తల తిప్పింది., వెనుక వయిపు బరువుగా.

ఆమె వెనకాల మెత్తగా, అడుగుల చప్పుడు. చిరపరచితమయినవే ఆ అడుగులు.

"వసంతా! వసంతా"

"నేను ఇక్కడ వున్నాను నాన్నా" అంది వసంత.

"చీకట్లో వంటరిగా కూర్చుని ఏం చేస్తున్నావమ్మా?" ఆప్యాయంగా తలమీద చెయ్యి వేసి నిమిరారు ఆయన.

"స్టేషన్‌కు నువ్వూ వస్తావా?" అడిగారు.

రానన్నట్టు తల అడ్డంగా వూపింది వసంత. "మీరు వెళ్ళి రండి నాన్నా" అంది.

"నువ్వు వస్తే కృష్ణ సంతోషిస్తాడమ్మా".

"బాగా చలిగా వుంది నాన్నా. రావాలనిపించటం లేదు."

"సర్లే నేను వెళ్ళి వస్తానులే? నీరసంగా అన్నారు.

"వస్తాను తల్లీ" భారంగా అని-

నాన్న గారు వడి వడిగా వెళ్ళిపోయారు ట్రయిన్ వచ్చే టయమయినట్లుంది కొన్ని నిముషాల్లోనే కారు స్టార్టు అయి వడిగా దూసుకు పోయిన సవ్వడి వినవచ్చింది; పోర్టికో నుంచి.

కృష్ణ నించి మూడు రోజుల క్రిందటనే వుత్తరం వచ్చింది. అప్పటి నుండీ, ఇంట్లో ఎంతో హడావిడి. నాన్న కాలు వక చోట నిలవదు. అమ్మ సంగతి చెప్పనే అక్కరలేదు. పద్మ మాటలలో ఎంతో ఎక్సయిట్‌మెంట్! కృష్ణ రాసిన లెటర్ ప్రకారం, అతను ఆ రోజు 'తమిళనాడు'లో దిగాలి. అతన్ని రిసీవ్ చేసుకోవడానికే నాన్నగారు హడావుడిగా స్టేషన్‌కి వెళత! పద్మకూడా వెళ్తున్నట్లుంది.

సుమారు పదిహేనేళ్ళ క్రితం నాన్న వూరెళ్ళి, వారం రోజులుండి పోయారు. వారం తరువాత వస్తూ వస్తూ తన కూడా వక పన్నేండ్ల కుర్రాణ్ణి తీసుకుని వచ్చారు. బెరుగ్గాచూస్తూ చూస్తూ కొత్త కొత్తగా నిలబడి వున్న ఆ కుర్రాడు ఎర్రగా బుర్రగా జాంపండులా వున్నాడు. వసంతా, పద్మా దూరంగా నిలబడి చూసారు అతన్ని. అతను వాళ్ల ఇంట్లోనే వుండి పోయాడు. వసంతా వాళ్ళతో పాటే, వాళ్ళ స్కూలులోనే చేరేడు అతను.

అమ్మా నాన్నా అనుకుంటూ వుండగా వింది వసంత. అతను తనకి మేనబావ అవుతాడు. అతని తల్లి నాన్నకి వక్కగానొక్క చెల్లెలు. తండ్రి చిన్నప్పుడే పోయాడు. తల్లి పోగా- అప్పుడు, నాన్న వెళ్ళి అతన్ని తనతో తీసుకుని వచ్చాడు.

"కుర్రాడు బుద్ధిమంతుడు. మనకి మాత్రం తక్కువేముంది? మన దగ్గరే వుంచి పెద్దవాణ్ని చేద్దాం" అని నాన్న అనగానే, అమ్మ సంతోషంతో వప్పేసుకుంది.

పద్మ వట్టి చిలిపిది. కృష్ణని ఆట పట్టించేది. ప్రతి దానికీ, వసంతే, పద్మని కంట్రోల్ చెయ్యటానికి ప్రయత్నించేది. అయినా పద్మ వినదు. చిలిపితనం.

కృష్ణ తెలివితేటలు అమోఘం. ప్రతి క్లాసులోనూ ఫస్టు మార్కు అతనిదే. పద్మ ఉడుక్కునేది. తమ ఇద్దరికీ అత్తెసరు మార్కులు వచ్చేవి. అందుకని పద్మ అతన్ని సూటి పోటి అనేది. కృష్ణ అవేమీ పట్టించుకొనేవాడు కాదు. నవ్వేసేవాడు.

యస్సెస్సీ ఫస్టు క్లాసులో పాసవగానే, అతన్ని పట్నంలో మంచి కాలేజీలో చేర్పించేరు నాన్నగారు. అక్కాచెల్లెళ్ళిద్దరూ ధింకీలు కొడ్తూ వుండిపోయేరు. సెలవుల్లో తమ ఇంటికి వచ్చి అక్కడే గడిపి వెళ్లేవాడు కృష్ణ. అతనున్నన్నాళ్ళూ సర్దాగాగడిచిపోయేది.

అతనంటే నాన్నకి ఎంతో గారాబం. అమ్మ కూడా అంతే. స్వయంగా కనకపోయినా, పెంచిన ప్రేమ ఆమె గుండెల్ని అమృతభాండాల్లాగా చేసింది.

శ్రావణమాసం. వర్షంలో తడుచుకొంటూ ఇల్లు చేరేదొకసారి, కృష్ణ.

"అయ్యో! అయ్యో! పూర్తిగా తడిసిపోయేవు, నాయనా! అంది అమ్మ లబలబలాడ్తూ.

"ఫర్వాలేదు అత్తయ్యా!- కృష్ణ పెదాలపై చిరునవ్వు. కృష్ణ చేతిలో తడిసి ముద్దగా అయిన పొట్లం సోఫాలో కూర్చుని అదేం పట్టనట్టు వీక్లీలు తిరగేస్తున్న అక్కచెల్లెళ్ళ దగ్గరికి వచ్చి పొట్లాం విప్పి, ఎదురుగా టీపాయ్ మీద పెట్టేడు, శ్రద్ధగా.

"వసంతా! ఇవి మీ కోసం తెచ్చాను! అన్నాడు.

వసంత కళ్ళు విప్పార్చుకుని చూసింది. పెద్ద పెద్ద మల్లెలు సువాసనల్ని గుభాళిస్తూ తెల్లగా, అందంగా, స్వచ్ఛందంగా, స్నేహపచ్చిలంగా.

"చాలా కష్టపడ్డట్టున్నావ్ బావా" ఎగతాళిగా అంది పద్మ.

"నీ గురించి కాదులే పద్మా" నవ్వాడు.

"వసంత సిగ్గుపడింది. పద్మ రోషంతో ముక్కులెగరేసింది.

"ఈ కాలంలో ఇవి దొరకటం అరుదు అందుకే అందమయిన అమ్మాయిల కొరకు అపురూపమయిన ఈ పువ్వుల్ని ఎంతో కష్టపడి సాధించి తెచ్చాను" గర్వంగా అన్నాడు కోపంతో పద్మ లేచి అవతలికి వెళ్ళిపోయింది

"ఎందుకే అంత కోపం". అమ్మ అంది

"థాంక్సు బావా" అంది వసంత.

"వెల్‌కమ్".

సన్నని దారాల్లాగా ఆకాశం నించి జారి దొర్లుతున్నాయి వర్షపు ధారలు. వాటినే తదేకంగా చూస్తూ కిటికీ దగ్గర కూర్చుని వుంది వసంత. కాలేజిలో ఏదో ఫంక్షనుంటే వెళ్ళిన పద్మ ఇంకా రాలేదు. అమ్మ నాన్నగారు, షాపింగుకని వెళ్లేరు. ఇంకా రాలేదు.

రెండు చేతులు వెనుక నుండి కళ్ళు మూసేయి మృదువుగా, సుతారంగా.

"అమ్మో!" వులిక్కిపడింది వసంత. ఆ చేతుల్ని విడదీస్తూ, కంగారుగా.

"అమ్మాయిగారికి అంత కంగారయితే ఎలా?నాకెంతో ఇష్టమయిన ఆ పెద్ద పెద్ద కన్నుల్ని అంతసేపు అల్లా విప్పార్చి చూస్తే ఎల్లాగ?"

"నువ్వా బావా! ఎప్పుడొచ్చేవు?"

"ఇప్పుడే.ట్రయిన్ దిగి నిన్ను చూడాలని ఆత్రుతతో వేగిరపడి వచ్చేశాను. నా దురదృష్టం. అమ్మాయిగారి ఆలోచనలు వాన చినుకులకే అంకిత మయినట్టున్నాయ్!"

వసంత సిగ్గుపడింది బుగ్గలు కెంపులయ్యాయి సన్నగావణుకు

"బాత్ రూమ్‌లో వేడినీళ్ళున్నాయ్. స్నానం చేసి రా బావా. వేడి వేడి కాఫీ ఇస్తాను" అంది ఆనందంగా.

ఆనర్సుతో ఇంజనీరింగ్ పాసయిన కృష్ణ, ఆ మరుసటి ఏడాది ఐ ఏ. ఎస్. లో ర్యాంకు తెచ్చుకొన్నాడు. ట్రయినింగ్‌కని 'ముస్సోరీ' వెళ్లేడు. తెలిసిన నలుగురూ అభినందిస్తూ వుంటే నాన్న కళ్ళలో గర్వం! అమ్మ ఆనందానికి అవధుల్లేవు!

శ్రావణ శుక్రవారం. స్నేహితురాలు సరళ పేరంటానికి పిల్చింది. తిరిగి వచ్చేసరికి, కుండపోతగా వర్షం. కారులోంచి దిగి, చీర అంచుల్ని ఎత్తిపట్టుకుని సుతారాంగా - తడి అవకుండా, గుమ్మం దగ్గరికి వచ్చి కేకేసింది వసంత.

"నీళ్ళు నీళ్ళు".

తక్షణం నీళ్ళతో వున్న స్టీలు చెంబు ప్రత్యక్షమయింది. అందుకుని, కాళ్ళు కడుక్కుంటూ- అనుకోకుండా, అప్రయత్నంగా,

పసుపు రాసిన పాదాలు- వాటి నలంకరించిన వెండి పట్టాలు, బొటన వ్రేళ్ళకి మట్టెలు- వాట్నే చూస్తూ పరవశంతో ఆనందిస్తున్న, కృష్ణని గమనించి వులిక్కిపడింది.

"నువ్వా బావా! ఎప్పుడొచ్చావ్!-" ఆనందం! తత్తరపాటు. "ఇందాకే. దేవిగారు పేరంటానికి వెళ్ళగానే... దురదృష్టవంతుణ్ణి. దేవి దర్శనం ఇంత సేపటిగ్గాని..."

"అయామ్ సారీ బావా! ఆ చెంబుతో నీళ్ళు..."

"ఇటీజ్ మై ప్లెజర్ వసంతా! ఆమాత్రం కష్టపడక పోతే, ఈ సుందర మనోజ్ఞమయిన దేవి పాద దర్శనం నాకు అయ్యేది కాదు గదా! అది నా అదృష్టం అనుకుంటున్నాను వసంతా!"

"చాల్లే. ఇక ఎప్పుడూ ఇటువంటి పన్లు

ప్రకాశంజిల్లా పోలీసు క్రీడోత్సవాల సందర్భంగా ఒంగోలులో జరిగిన సాంస్కృతిక కార్యక్రమంలో కూచిపూడి నృత్య ప్రదర్శన చేసిన కుమారి వి. వి సత్యారంగ.

చెయ్యవద్దు"హెచ్చరించింది, చిరు కోపంగా.

"ఇందులో తప్పేముంది? ఇంట్లో ఎవరు లేనప్పుడు ఆమాత్రం సేవ చేసుకొనే భాగ్యం నాకు లేదా?"

"ఏమో. నాకు సిగ్గు బాబూ! అని లోపలికి తుర్రుమంది వసంత.

ట్రైనింగయాక,కృష్ణని ఏ పీ కేడర్‌కి ఎలాట్ చేసి సబ్ కలెక్టర్‌గా పోస్టింగ్ ఇచ్చారట!

ఒక రోజు అమ్మతో నాన్నగారు అంటుండగా వసంత చెవినపడింది.

"మన వసంత అదృష్టవంతురాలు".

"ఆ సంగతి నాకు తెలుసు" అంది అమ్మ, ఆనందంగా.

"కృష్ణ క్రితంసారి వచ్చినప్పుడు, ఆ సంగతి నాతో ప్రస్తావించాడు. మనకి అభ్యంతరం లేకపోతే వీలయినంత త్వరలో ముహూర్తాలు పెట్టించమన్నాడు".

"అలాగా"- సంతోషం నిండిన అమ్మ గొంతు.

"తమర్ని ఇక నించి కలెక్టరుగారి అత్తగారు అని గౌరవిస్తారు కాబోలు, జనులు".

"తమర్ని మాత్రం! అసలు ఈ ప్రయోజకత్వం అంతా ఎవరిదటా?".

గుసగుసలు- ఆ తర్వాత.

పోర్టికోలో హడావుడి. కారు ఆగిన చప్పుడు.

"మా అందరికీ ఇష్టమయింది. అతనికి అంతా తెలుసు. నేనూ చెప్పాను. అతను మనస్ఫూర్తిగా ఒప్పుకున్నాడు. నీకేమిటి అభ్యంతరం?"- నాన్న కోపంగా అన్నారు.

"నాకు ఇష్టంలేదు నాన్నా" అంది వసంత, నిశ్చిత స్వరంతో.

"ఎందుకిష్టం లేదూ అంటున్నాను. అమెరికాలో వున్న తన ఫ్రెండ్స్‌తో సంప్రదించాడట. ఒకసారి వెళ్ళి ఆపరేషన్ చేయించుకుంటే నీ చూపు బాగుపడవచ్చుని అంటున్నాడు.

"వచ్చుని గదా అతను ఆశించేది! గ్యారంటీ లేదు గదా!! అయినా అతనెవ్వరు నాన్నా అంత రిస్కు తీసుకోవటాన్కి? అతనంటే నాకిష్టం లేదు- అంటున్నాను గదా?

చాలాసేపు అలాగే ఉండిపోయి చివరకి నిట్టూర్చారు నాన్న

"నాకు తెలుసమ్మా. నువ్వు ఈ నిర్ణయానికి రావటానికి, కారణం నాకు తెల్సు". గద్గద స్వరంతో అని భారంగా అవతలకి కదిలిపోయారు నాన్న.

యవ్వనం పుష్పించి పరిమళించవలసిన ఆ సమయంలో తను విష జ్వరం పాలబడి, చూపు పోగొట్టుకుని, పునరుజ్జీవితురాలు కావటం తన దురదృష్టం. పోయినా బాగుండేదేమో!

కృష్ణ వుండిన ఆ నాలుగు రోజులూ- వసంత మొండిగా, నిర్దయగా, కర్కశంగా ప్రవర్తించింది అతన్తో. కావాలనే- పొంగివస్తున్న అనురాగాన్ని అణగద్రొక్కి, లేని వైముఖ్యాన్ని ప్రదర్శించింది. అతన్ని గాయపరచి, విముఖుడ్ని చేయటానికి రకరకాలుగా ప్రయత్నాలు చేసింది. రాక్షసివలె అతన్ని విదిలించి కొట్టి దూరం చేసుకొంది.

శ్రావణ మేఘాలు కసిగా వర్షిస్తున్నాయి. కృష్ణ వెళ్ళిపోయేది ఆ రోజే.

కిటికీ దగ్గర కూర్చుని, వున్న వసంత ఆ అడుగుల్ని గుర్తించింది. అవి కృష్ణవి!

"నేను వెళ్ళిపోతున్నాను వసంతా. మళ్ళీ ఇక ఈ ఇంటికి రానేమో-"- బాధగా.

వసంత మౌనం. ఆ మౌనంలో అనంతమయిన పెను తుపానులు.

"వసంతా!-కనీసం ఒక స్నేహితుడుగానన్నా నన్ను జ్ఞాపకం పెట్టుకుంటావా? నీ నిరాదరణకి మోడుగా అయి, ఆజన్మాంతం బ్రహ్మచారిగానే వుండాలని ప్రతిజ్ఞ చేసిన ఒక అభాగ్య ప్రేమికుడుగానయినా, నీకు గుర్తు వుండి వుంటే అది అదృష్టంగా భావిస్తాను. వస్తాను వసంతా. నన్ను క్షమించు"" తల మీద చెయ్యి వేసి స్నేహంగా నిమిరి, కృష్ణ వెళ్ళిపోయాడు, వెళ్ళలేక వెళ్ళలేక. వసంతకి తెలుసు, అతని గుండెల్లో ప్రళయకాల, మేఘ గర్జనలు, సుడిగుండాలు. నీలవర్ణపు శ్రావణ మేఘాలు, గుండెల్ని తోడేసినట్టు వర్షించాయి. □